

No. 4.

3 smukke Viser.

(Storesunde, Nils)

Straffangen Nils Storesunds Død.

Mel. Adø, Farvel, for sidste Gang.

En Sang jeg nu vil synge, Men Texten bli'r ei rar; Den handler om en Fange, som udi Bergen var.

2. Han var i Bolt og Lænker I Bergens Slaveri; Jeg gys'er, naar jeg tænker: At leve saa sin Tid.

3. En Dag blev Fangen bunden, (Straf fik han i etvæk, For grovt han brugte Munden), Med Arme opad stræk.

4. Vand fra en Slange sattes Paa Fangens hele Krop: Svad Syn! At se ham mattes, Indtil man sagde Stop.

5. To Læger var tilstede, Som skulde se derpaa, Ja, se paa ham derude, Til myg han blive maa!

6. For Bøblen maa han hænge Minutter fiirtito! Hans Ben tog paa at slænge, Men snart var Alt i No.

7. Nu Stop-Signalet høres, Dg Slangen tages bort. Han derpaa vel astørres, Men Anden er saa kort.

8. Nu Kapteinen man høre At sige disse Ord: „Nu vil du vel ophøre At være ond og haard.“

9. Før Fangen slipper Livet, Han taler dette her: „Lad Brøden vær' tilgivet; Ja Gud velsigne Jer.“

V box 22:635

10. Saadan lyd Fangens Tale Til dem, der straffed
slig; Sin Aand han anbefale, Dg Livet var forbi.

11. Bist var han fuld af Brøde, Det negte Ingen vil;
Men sprøite Folk tilhøde, Det Drab vel hører til.

12. Jeg nu vil Sangen ende Dg puster ei den Stund,
At saadant mer skal hende Paa Norges frie Grund.

Nils Storefunde, 45 Aar gammel, født ved Haugefund, har gjentagende været dømt og straffet for Tyvsforbrydelser. Sidste Gang, 26de Juli 1874, indfattes han i Bergenhus Fæstning; Dommen løb paa 11 Aars Strafsarbeide. Storefunde stildres som en ualmindelig stærk Person, der kunde arbejde for tre, naar det faldt ham ind; men da han ofte var volbsom og opfarende, maatte man for hans Medfangers Skyld henseette ham i en ensom Celle og lade ham faa „Springhelle“ om Fødderne.

Den 19de Juli var Kapteinvagtmesteren og Lægen blevne overfusede med Skjeldsord og Trudsler af denne Fange, og dette i Forening med tidligere udvist lignende Forhold bestemte Kapteinvagtmesteren til at give ham en Oversprøitning, og som denne Gang skulde blive af længere Varighed end førend sket. — Den paafølgende Dag udførtes denne Oversprøitning i 42 Minuter uden nogen mellemkommende Pause, og uden at Fangen gav en Lyd fra sig eller viste Tegns paa Usmattelse førend i det sidste Dieblit, da han begyndte at hænge med Hovedet. Oversprøitningen standsedes strax og Fangen blev, understøttet af to andre, ført ind i Sideværelset for at afstørres. Paa Kapteinvagtmesterens Spørgsmaal, om han ikke nu vilde forbedre sig, svarede han høit og tydelig: „Beder om Forlædelse; Gud velsigner Jer Allesammen.“ Kort efter, antagelig en 5 a 10 Minuter, faldt Fangen i en Besvimelse, hvorunder han, trods alle brugelige Gjenoplivelses-Midler, udaandede.

Til en utro Pige.

Egen Melodi.

1. Fra mit Fødested jeg har udbandret,
Men ikke meget langt du fulgte mig!
:: jeg har bobet Liv og Blod for andre,
Det samme har jeg ogsaa gjort for dig. ::

2. Stolt og stiv gaar du i grønne Klæder
Fattig har du baade Mor og Far;
:: Jeg skal minde dig om dine Fædre,
For du lille Bennen narret har. ::

3. Husker du den ene Lørdagskvællen,
Da vi begge gik i Kamret ind;
:: Du mig tog og trykked ind i Faen
Dg sagde, søde Ven, nu er du min. ::

4. Hvorfor vilde du mig da bedrage?
Jeg saa oprigtig til dig monne gaa.
:: Havde du mig ikke Trostfab lovet,
Var det aldrig blevet for mig saa. ::

5. Her har jeg Papir og Blæk og Penne;
Om dig vil jeg skrive sandelig,
:: For at lade alle dine Venner
Vide, at du utro var mod mig. ::

6. Var jeg fød til Verden for at lide,
Er mig ingen her i Verden huld?
:: Mon dig andre Mennesker forførte?
Eller var dit Hjerte svigelsuld? ::

7. Nu vil jeg fra Landet Afsted tage,
Dg ei længer her med Sorgen gaa;
:: Jeg vil ud hvor Bølgerne de brage
Dg gruble der paa Havets Bølger blaa. ::

8. Gutter, Gutter! I maa ikke sørge!
Piger voxer op som Græs paa Eng;
:: Ja der findes tusindvis i Norge: —
Der er to for hver en voksen Dreng. ::

En Dødsdømts Afstedssang.

Egen Melodi.

Jeg Syndefulde vil nedfalde for dig og Allerhøieste bemodelig dig at paakalde dig om Naade og Barmhertighed. O Hellig Aand rør selv min Tunge saa aabnes Veien ind til Gud saa vil jeg gladeligen svinge naar jeg af Verden ganger ud.

2. Bedrøveligt i disse Dage nu Verden er saa fuld af Svig en Jammersdal her er at vandre, et Snaregarn det blev for mig. Af Moder er jeg født og baaren, antaget har min Daabespagt, men finder nu med Suk og Taarer hvor ilde jeg den har frembragt.

3. Jeg hadet er udaf de fleste saa har min Gjerning og forstyldt, men bed for mig i gode Christne ved Frelseren sluk Breden ud, forlad din Broders Skyld og Brøde, saa læser du i Faderbor vi alle skal for Dommen møde naar vi engang herfra skal gaa.

4. Dig Dyrighed jeg bør at takke, du stedse villet har mit Vel, skjøndt jeg har været dig haardnakket, saa har de sørget for min Sjæl, nu sidder jeg for Lovens Svøbe, nu krompes jeg med Strig og Straal, nu vil jeg til min Jesum løbe, o der er Trøst for al min Sorg.

5. Hvad om jeg her den Død skal lide om Jorden drifte skal mit Blod, saa haaber jeg i Dødens Time, at gaa fra Jammer ind til No. Jeg sidder her, til Herren sender et Suk af Hjertet øser ud, du ene her mit Hjerte kender skjøndt jeg er Jord saa er du Gud.

6. Hvad hjælper at jeg er opdragen, hvad hjælper vel et dygtigt Navn, hvad hjælper om jeg er begaven af Gud med Sandser og Forstand, hvad hjælper om jeg Bogen lærte, om jeg som Salomon var klog, hvad hjælper om jeg Pennen førte naar jeg af Jorden stedse bort.

7. O Kone kjær jeg dig forlader, et Farvel jeg dig byde maa, den Sæd jeg saaed i din Ager den ser jeg nu med Suk og Graad, jeg ser mine Børn ved Moders Side! som vilde Fugle svæve maa, o ve, o vo, hvad skal jeg sige, jeg som er Fader til de Smaa.

8. Og hermed vil jeg Farvel sige, til alle siger jeg god Nat, de som paa Torvet findes ledig, til Vaaben nu bør tage fat, bevæbnet bør du stedse være, i Dag du er som Rosen rød, hvo ved hvorlænge du kan være, forinden Morgen blev og død.